

**Μετασκευή κτηρίου Γραφείων Δοξιάδη-ΑΤΙ σε κτήριο κατοικιών (One Athens),
Αθήνα, Αττική - Ελλάδα**
Conversion of Doxiadis Office Building-ATI to Apartment Building (One Athens),
Athens, Attica - GR



Αρχιτέκτονες Divercity & Trac

Υπεύθυνοι μελέτης Νικόλας Τραβασάρος,
Χριστίνα Αχτύπη

Ομάδα μελέτης Νικόλας Τραβασάρος, Χριστίνα
Αχτύπη, Αποστολία Κοκκίνη, Δήμητρα Καραμπελιά,
Σάντυ Παπασταυροπούλου, Αγγελίνα Μανίτσα,
Δημοσθένης Λάππας, Μάριος Τριανταφύλλου
Σύμβουλος αρχιτεκτονικών Τάκης Τραβασάρος
Στατική μελέτη ΕΤΕΣΜΕ/Ε. Κακκαβά, Δ. Θεοδοσιού
Ηλεκτρομηχανολογική μελέτη ΕΛΤΕΜΕ
Μελέτη φωτισμού Diathlasis & L4A

Αρχιτεκτονική τοπίου Έλλη Παγκάλη και Συνεργάτες
Επίβλεψη Νικόλας Τραβασάρος, Τάκης Τραβασάρος,
Δημήτρης Τραβασάρος

Κατασκευή J&P-ΑΒΑΞ

Ανάπτυξη έργου Κυκλάμινο ΑΕΚΤΕ

Εμβαδόν οικοπέδου 1.709m²

Συνολική επιφάνεια 11.600m²

Χρόνος μελέτης 2007-2009

Χρόνος αποπεράτωσης 2013

Architects Divercity & Trac

Project Architects Nikolas Travasaros,
Christina Achtypi

Design Team Nikolas Travasaros, Christina Achtypi,
Apostolia Kokkini, Demetra Karabelia, Sandy
Papastavropoulou, Angelina Manitsa, Dimosthenis
Lappas, Marios Triantafyllou
Consulting Architect Takis Travasaros
Structural Engineer ETESME/E. Kakkava, D. Theodosiou
Mechanical & Electrical Engineer ELTEME
Lighting Design Diathlasis & L4A

Landscape Architecture H. Pangalou & Associates

Site Supervision Nikolas Travasaros, Takis
Travasaros, Dimitris Travasaros

Construction J&P-AVAX

Developer Cyclamino SA

Site Area 1,709m²

Total Surface 11,600m²

Design Date 2007-2009

Completion Date 2013

Μεταξύ των συντελεστών κατασκευής του έργου
συγκαταλέγονται οι εταιρείες:

Akzo Nobel - Σύστημα βαφής μεταλλικών κατασκευών

Schuco - Συστήματα αλουμινίου

Χ. Κιοσεφίδης ΑΒΕΕ - Κρυστάλλινα στηθαία και πόρτες

Vestal Group - Ειδικές Ξυλουργικές Κατασκευές

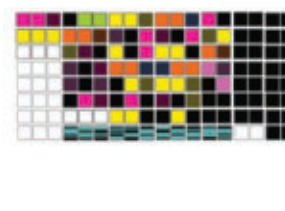
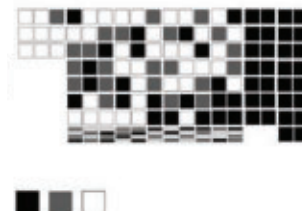
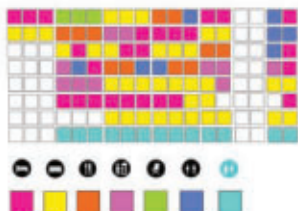
Calda - Θερμαντικά σώματα

L4A - Φωτισμός

Photo p. 50 by ©Erieta Attali

Photos pp. 53, 56, 61, 62-63 by Nikos Daniilidis

Photos pp. 58, 59 by George Fakaros



Η μετατροπή του κτηρίου Δοξιάδη, στο κέντρο της Αθήνας, σε συγκρότημα διαμερισμάτων είναι ένα από τα πιο απαιτητικά έργα που το γραφείο Divercity έχει ποτέ αναλάβει. Το άλλοτε εγκαταλελειμμένο κουφάρι, που ήταν κάποτε η διεύθυνση ενός από τα πιο γνωστά αρχιτεκτονικά και πολεοδομικά γραφεία του 20ού αιώνα, στεγάζει τώρα 25 διαμερίσματα, που είναι έτοιμα να δεχθούν τους πρώτους τους ενόικους. Πραγματικό κτήριο-σύμβολο της μεταπολεμικής μοντέρνας αρχιτεκτονικής, το συγκρότημα είδε τη ριζική μετασκευή του σε κοινότητα ανθρώπων εξοπλισμένη με ιδιωτικούς και συλλογικούς χώρους της πιο υψηλής ποιότητας. Πέρα από τη μέριμνα για τεχνολογική υπεροχή και για καθαυτό ποιότητα ζωής, το κτήριο Δοξιάδη συνιστά παράδειγμα του πώς το γραφείο Divercity αντιλαμβάνεται ευαίσθητα ζητήματα, όπως η συλλογική μνήμη, η διατήρηση, η ένταξη στο φυσικό και το δομημένο περιβάλλον, καθώς και η καινοτομία που προκύπτουν από τη λανθάνουσα δυναμική του υφιστάμενου αρχιτεκτονικού χώρου. Όσον αφορά το συγκεκριμένο έργο, η δημιουργία ενός ακόμη μουσειακού αντικείμενου θα μπορούσε εύκολα να γίνει αντιληπτή ως μια 'ασφαλής επιλογή'. Ωστόσο, δεν επρόκειτο καθόλου για κάτι τέτοιο. Η μετατροπή του κτηρίου Δοξιάδη αποτέλεσε το αντικείμενο ενός προσεκτικά επεξεργασμένου στρατηγικού σκεπτικού και αντιμετώπισε αποτελεσματικά την αμφισβήτηση προκειμένου να παράσχει μια εναλλακτική πορεία δράσης όσον αφορά την αρχιτεκτονική, την πόλη και την ιστορία της, που θα μπορούσε κάλλιστα να γίνει σημείο αναφοράς για το μέλλον.

Η κατασκευή του κτηρίου Δοξιάδη ξεκίνησε το 1957 και το έργο ολοκληρώθηκε κατά τη δεκαετία του 1970, σε τέσσερις διαδοχικές φάσεις. Σχεδιάστηκε από τον διεθνούς φήμης Έλληνα αρχιτέκτονα και πολεοδόμο Κωνσταντίνο Δοξιάδη, για τη στέγαση του γραφείου του, του Γραφείου Δοξιάδη, του Αθηναϊκού Τεχνολογικού Ομίλου και των Σχολών Δοξιάδη. Τόσο το αρχικό κτήριο γραφείων, όσο και οι μελλοντικές προσθήκες του, αποτελούν παράδειγμα εφαρμογής των εξαιρετικών ιδεών του Δοξιάδη περί οργανικής ένταξης στο φυσικό και το ανθρωπογενές περιβάλλον, τη βιοκλιματική βιωσιμότητα και την ενσωμάτωση προβλέψεων για μελλοντικό μετασχηματισμό.

The conversion of the Doxiadis building in central Athens into an apartment complex is one of the most demanding projects Divercity have ever undertaken. The formerly disarmed carcass that once was the address of one of the most prominent architecture and planning firms of the 20th Century is now housing 25 apartments that are ready to receive their first inhabitants. A truly iconic building of post-war modern architecture, the complex has seen its radical makeover into a human community equipped with private and collective spaces of the highest quality. Beyond considerations of technical excellence and quality of living as such, the Doxiadis building exemplifies how Divercity understand such delicate issues as collective memory, preservation, integration into the natural and built environment as well as innovation emerging from the latent potential of existing architectural space. Making yet another museum piece could have easily been perceived as a 'safe choice' for this project; however, this was not the case at all. The conversion of the Doxiadis building was the object of carefully elaborated strategic thinking and effectively stood up to debate, in order to provide an alternative course of action regarding architecture, the city and its history, that might as well become a point of reference for the future.

Construction of the Doxiadis building begun in 1957 and the project was complete in the 1970s, in four consecutive phases. It was designed by the internationally acclaimed Greek architect and planner Constantine Doxiadis, for housing his professional practice, Doxiadis Associates, as well as his famous Doxiadis School of Technicians. Both the initial office building and its future additions, exemplify Doxiadis' benchmark ideas of organic integration into the natural and man-made environment, bioclimatic sustainability and built-in provisions for future transformation.

When Divercity were assigned the conversion of the long defunct office building into a housing complex, in 2008, respect of the build-

Όταν το 2008 ανετέθη στο γραφείο Divercity η μετατροπή τού από καιρό εγκαταλελειμμένου κτηρίου γραφείων σε συγκρότημα κατοικιών, ο σεβασμός της μνήμης του κτηρίου, καθώς και η ανάπτυξη μιας οραματικής στρατηγικής για την επιτυχή ένταξή του στην τρέχουσα και τη μελλοντική ζωή της πόλης απετέλεσαν από την αρχή σκέψεις-κλειδιά. Το κτήριο, όσο και αν ήταν σταθερά εγγεγραμμένο στη συλλογική μνήμη της Αθήνας, και παρά το γεγονός ότι είχε παγκόσμια σημασία για την ιστορία της αρχιτεκτονικής και της πολεοδομίας του 20ού αιώνα, δεν είχε ποτέ επίσημα κηρυχθεί διατηρητέο. Μετά τη διάλυση του Γραφείου Δοξιάδη, έμεινε απλά κενό στην πλαγιά του Λυκαβηττού, χωρίς να διαφαίνεται οποιαδήποτε προοπτική αναβίωσης. Εν τω μεταξύ, ένας αριθμός επεμβάσεων στην πορεία του χρόνου είχε αλλάξει σημαντικά την αρχική του εντύπωση. Ο ίδιος ο Δοξιάδης φέρεται να είχε πει ότι δεν θα μπορούσε να φανταστεί την κήρυξη ενός κτηρίου γραφείων σε μνημείο και ότι αυτό εν τέλει θα έπρεπε να εξελιχθεί ή να εξαφανιστεί.

Αυτή η κατάσταση ήταν τόσο απελευθερωτική, όσο και προκλητική. Το γραφείο Divercity αντέληφθη τη διατήρηση της μνήμης ως ανοιχτό, χωρίς κατάληξη, σύνθετο ζήτημα που απαιτεί προσεκτική στρατηγική σκέψη και διαρκή ανατροφοδότηση, προκειμένου να αναδείξει και να επαναφέρει το αθηναϊκό πνεύμα και την ουσία ενός τόσο σημαντικού κτηρίου: αυτό που έπρεπε να διατηρηθεί, αν είχε αντέξει, ή αυτό που έπρεπε να αποκατασταθεί, αν είχε φθαρεί, ήταν η ίδια η ποιότητα της αρχιτεκτονικής του. Ο στόχος ήταν να έλθει στην επιφάνεια, ότι καλύτερο διέθετε το κτήριο προκειμένου να φιλοξενήσει με επιτυχία ένα νέο και απροσδόκητο πρόγραμμα. Υπό το πρίσμα αυτό, το γραφείο Divercity προλείανε το έδαφος για μια μακρά και γόνιμη συζήτηση με τους θεσμικούς παράγοντες, σε κλίμακα και με επιπτώσεις άνευ προηγουμένου στην Ελλάδα. Το Υπουργείο Πολιτισμού, δια του Κεντρικού Συμβουλίου Νεωτέρων Μνημείων, έγινε ο κύριος μέτοχος σε αυτή τη συζήτηση και, μέχρις ότου επιτευχθεί συναίνεση, έθεσε προς ανταπόκριση τους πιο δύσκολους όρους. Το τελικό συμπέρασμα επιβεβαίωσε την αρχική ιδέα που προωθούσε το γραφείο Divercity ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, το διακύβευμα σχετιζόταν πρώτα και κύρια με την ανάπτυξη μιας στρατηγικής σχεδιασμού που θα επανασυνέδεε αποτελεσματικά το κτήριο με τη συλλογική ζωή, θα τόνιζε τα ειδικά χαρακτηριστικά που συνιστούσαν τον ιδιαίτερο αρχιτεκτονικό του χαρακτήρα και αναδημιουργούσαν τον οργανισμό της ανθρώπινης κοινότητας που κατοικούσε εκεί, στρατηγικής η οποία θα ήταν συνεπής με τις αρχές και τις επιθυμίες του ίδιου του Κωνσταντίνου Δοξιάδη.

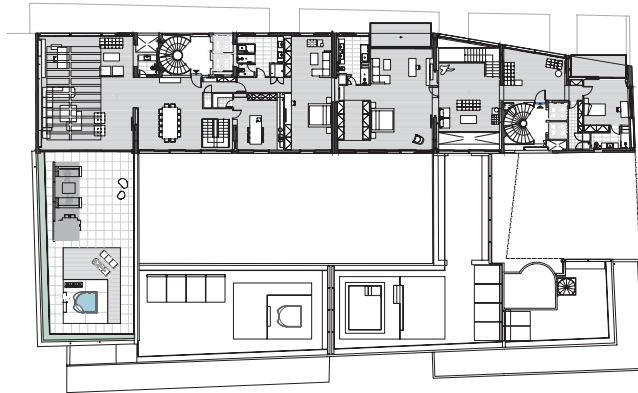
Συγκεκριμένα, το Κεντρικό Συμβούλιο Νεωτέρων Μνημείων παραχώρησε έγκριση με την αιτιολογία ότι το γραφείο Divercity διατηρούσε τους κλιμακούμενους όγκους που ακολουθούν την κλίση του εδάφους και την οργάνωσή τους γύρω από το ανοιχτό αίθριο που συνιστά τον πυρήνα του συγκροτήματος, ότι τόνιζε τα υπόλοιπα μοναδικά αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά τού κτηρίου, όπως τις τυπικές κυκλικές σκάλες

ing's memory as well as the laying out of a visionary strategy for its successful integration into the present and future life of the city became key considerations, from the very beginning. The building, however firmly inscribed in the collective memory of Athens and despite being globally relevant to the history of 20th century architecture and planning, had never been formally listed for preservation. After the dissolution of Doxiadis Associates, it just lay empty on the slope of Mount Lycabettus, without ever facing any prospect of revival as such. Meanwhile, a number of interventions during the course of time had significantly altered its initial impression. Doxiadis himself had been famously quoted saying that he couldn't imagine an office building being listed as a monument; eventually, it would have to evolve or perish.

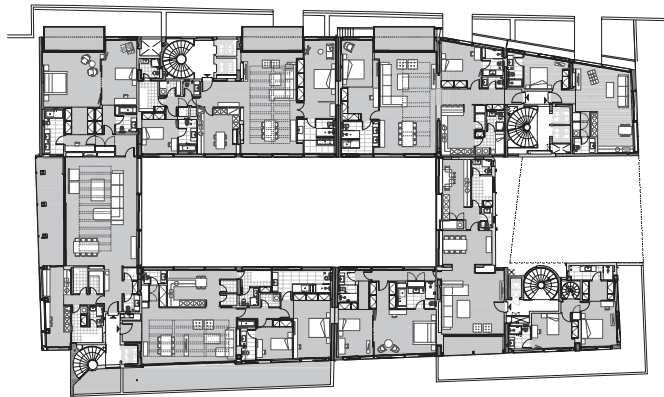
This situation was both liberating and challenging; Divercity understood the preservation of memory as an open ended, complex question that required careful strategic thinking and perpetual feedback, in order to highlight and resurface the true spirit and essence of such a significant building: what was to be preserved, had it endured, or restored, had it been damaged, was its very architectural quality. The objective was to bring out the best of the building for successfully accommodating a new and unexpected programme. In that light, Divercity set the grounds for a long and prolific debate with institutional agents, on a scale and impact unprecedented in Greece. The Ministry of Culture, through its Central Council of Contemporary Monuments, became the main participant in this discussion and, until consensus was reached, laid out the most challenging terms to meet. The end conclusion confirmed the original idea forwarded by Divercity that, in this particular case, the stakes were first and foremost about developing a design strategy that would effectively reconnect the building with collective life, highlight the specific features that made for its distinctive architectural character and recreate the organism of the human community living there, which would have been consistent with the principles and desires of Constantine Doxiadis himself.

Specifically, the Central Council of Contemporary Monuments ceded approval on the grounds that Divercity preserved the escalating volumes that follow the slope of the ground and their organization around the open-air atrium that constitutes the core of the complex; furthermore, that they highlighted the remaining architectural features unique to the building, such as the typical round staircases with their iron and wooden railings; and finally, that they followed the modular grid and infill organization of the façades which was part of the image of the city and embodied the architectural expression of mid-century modernism. In this latter case, the original concrete structural grid would have to be preserved and restored,

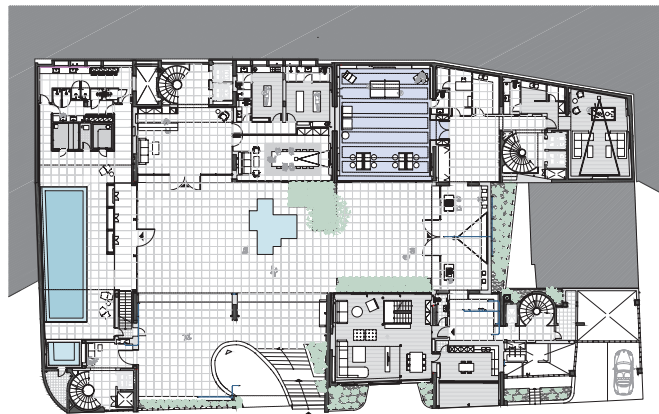




Κάτοψη στάθμης +7
Plan Level +7

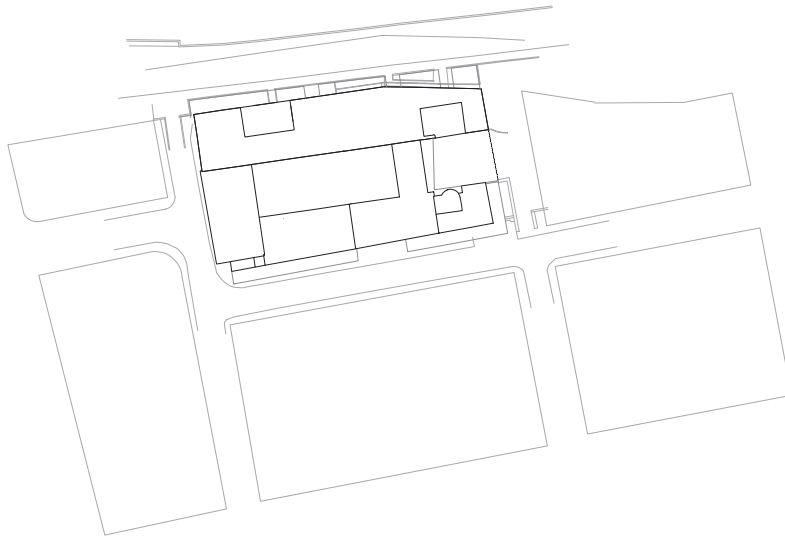


Κάτοψη στάθμης +5
Plan Level +5

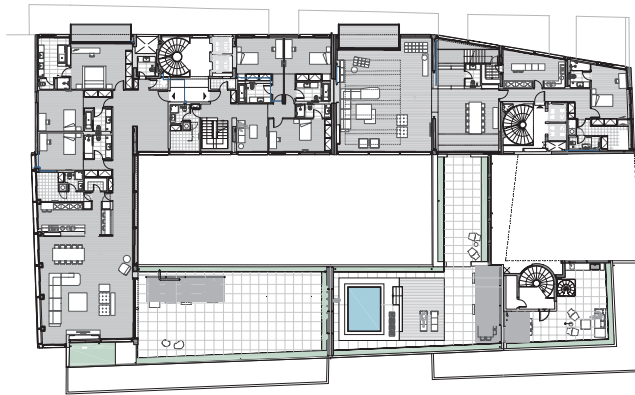


Κάτοψη στάθμης ±0
Plan Level ±0

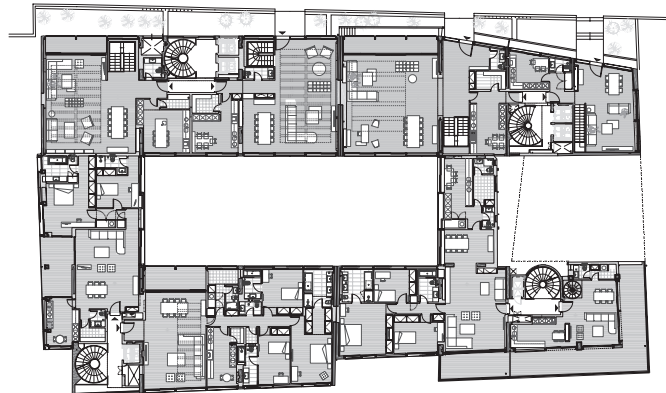
Τοπογραφικό
Site Plan



Κάτοψη στάθμης +6
Plan Level +6



Κάτοψη στάθμης +4
Plan Level +4





με τα σιδερένια και ξύλινα κιγκλιδώματα, και, τέλος, ότι ακολουθούσε τον κάρναβο και την οργάνωση της πλήρωσης των όψεων, η οποία με τη σειρά της συνιστούσε μέρος της εικόνας της πόλης και ενσάρκωνε την αρχιτεκτονική έκφραση του μοντερνισμού των μέσων του 20ού αιώνα. Όσον αφορά το τελευταίο, το αρχικό σκυρόδετο φέρον πλέγμα έπρεπε να διατηρηθεί και να αποκατασταθεί, ενώ το σχήμα της πλήρωσης θα μπορούσε να αποκλίνει από το αρχικό σε τρεις παραλλαγές, συνεπείς με τη στέγηση κατοικιών και όχι χώρων γραφείων.

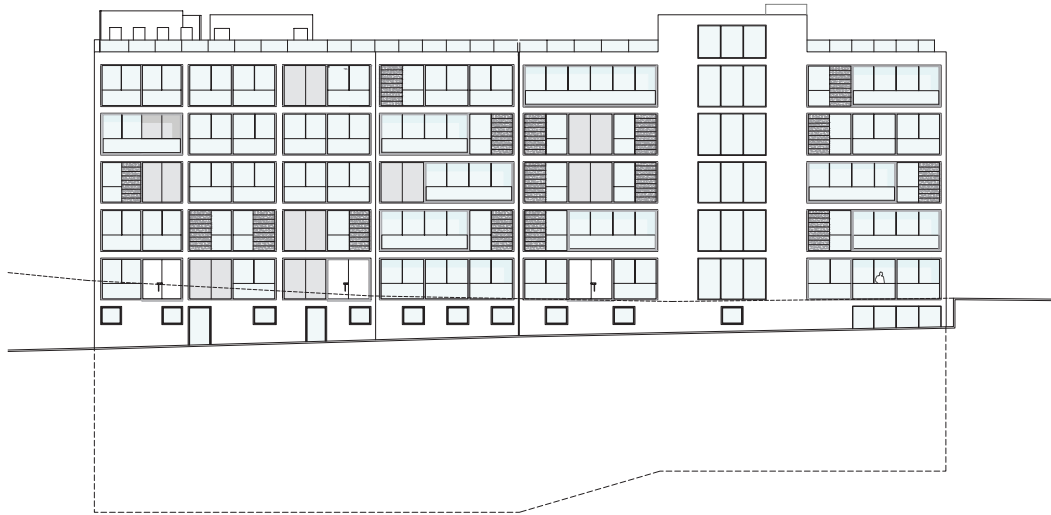
Με την εισαγωγή του νέου προγράμματος, το οποίο είναι κατοικία, το πανταχού παρόν στοιχείο πλήρωσης του αρχικού κτηρίου Δοξιάδη επαναπροσδιορίζεται και δουλεύεται σαν pixelated επιφάνεια αποτελούμενη από τρία συστατικά, καθένα από τα οποία έχει τη δική του υλική υπόσταση. Κάθε 'pixel' παράγει διακριτικές χωρικές εντυπώσεις σύμφωνα με τις ιδιαίτερες λειτουργικές απαιτήσεις, μέσω της διάχυσης του φωτός, της πρόσπτωσης των σκιών και της αποκάλυψης ή της μερικής απόκρυψης της καταπληκτικής θέας που ανοίγεται προς τον Λυκαβηττό και την Ακρόπολη. Οι ιδιωτικοί χώροι των σπιτιών προστατεύονται από το βλέμμα με πλάκες μαρμάρου Αλιβερίου χρώματος 'γκρι σχιστολίθου', που ήταν και το υλικό που αρχικά χρησιμοποιήθηκε από τον Δοξιάδη στο αίθριο και στους κονόχρηστους χώρους του κτηρίου και εξακολουθεί να παραμένει εκεί. Κινητές επιφάνειες από διαφώτιστο σκυρόδεμα χρησιμοποιούνται για πρώτη φορά στην Ελλάδα ως καλύμματα μπροστά από ημι-ιδιωτικούς χώρους, επιτρέποντας ένα υποβλητικό παιχνίδι σκιών, κατά το οποίο το περίγραμμα των κινούμενων σωμάτων προβάλλεται επάνω στην επιφάνεια. Διαφώτιστο γυαλί μπροστά από τους χώρους διημέρευσης αποκαλύπτει την εξαιρετική θέα προς τους γύρω λόφους και το πανόραμα της πόλης. Στην πλευρά που βλέπει προς τον Λυκαβηττό, γυάλινοι τοίχοι πλαισιώνονται από λεπτά περιβλήματα, που επεκτείνουν τον εσωτερικό χώρο σε οικεία υπαίθρια καθιστικά. Ως εξαίρεση στον κανόνα και υπαινιγμός στην προηγούμενη κατάστασή του κτηρίου ως κτηρίου γραφείων, ένα από τα σχεδιασμένα από τον Δοξιάδη επαναλαμβανόμενα στοιχεία πλήρωσης έχει αποκατασταθεί και έχει τοποθετηθεί σε μια γωνία, όπου είναι ορατό από τους περαστικούς που βαδίζουν στο επίπεδο του δρόμου. Ως σύνολο, ο κάρναβος και το σχήμα πλήρωσης διατηρούνται και αναδεικνύονται, ίσως πιο ξεκάθαρα από ποτέ, με τη χρήση τεχνολογιών που δεν ήταν διαθέσιμες στην εποχή του Δοξιάδη. Τα υποστυλώματα και οι δοκοί, που στεγάζουν τα χαρακτηριστικά πλάτους 9m ανοίγματα, ευθυγραμμίζονται, προκειμένου να φιλοξενήσουν μια μικρή εσοχή, η οποία πλαισιώνει τα νέα στοιχεία πλήρωσης, διαγράφοντας περαιτέρω το σχήμα τους μέσα από μια λεπτή γραμμή φυσικής σκιάς.

Τα 25 διαμερίσματα του κτηρίου ακολουθούν έναν αριθμό από διαφορετικές τυπολογίες ανάλογα με τη θέση τους στο συγκρότημα: διαμερίσματα πολυκατοικίας, οροφδιαμερίσματα, στούντιο, μαϊζονέτες και κατοικίες με ανεξάρτητη είσοδο που αναπτύσσονται καθ' όλο το ύψος

while the infill pattern could deviate from the original in three variations that would be consistent with accommodating housing rather than office spaces.

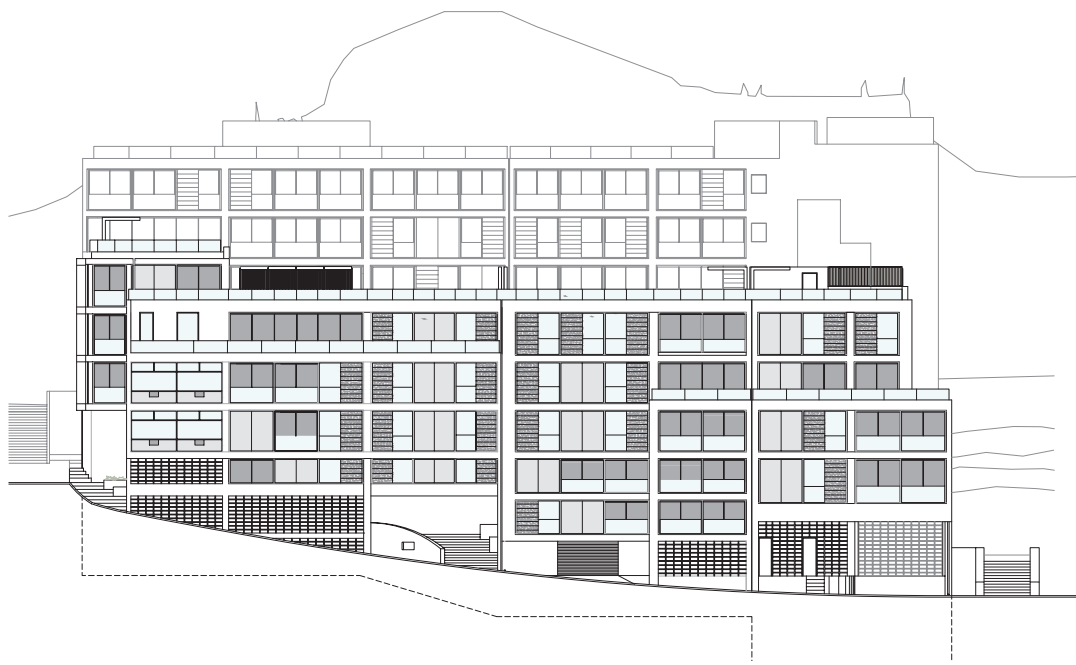
By introducing the new programme, which is housing, the ubiquitous infill element of the original Doxiadis building is reinvented and elaborated into a pixelated surface made of three components, each one with its own materiality. Each 'pixel' produces distinctive spatial effects according to particular functional requirements, through the diffusion of light, the casting of shadows and the revelation or partial concealment of the spectacular views opening up over Mount Lycabettus and the Acropolis. The private areas of the houses are protected from sight by slate grey Aliveri marble panels, which was the material originally used by Doxiadis in the atrium and collective spaces of the building and still remains there to be found. Movable translucent concrete panels are employed for the first time in Greece as covers in front of semi-private spaces, allowing for a suggestive play of shadows where the outline of moving bodies is projected upon the surface. Translucent glass in front of the living spaces reveals outstanding views of the surrounding hills and the urban panorama. On the side facing Lycabettus, glass walls are framed with a thin enclosure that extends the interior space into intimate outdoor sitting areas. As an exception to the rule and a hint to the building's former state as an office, one of the Doxiadis-designed infill panels is restored and placed on a corner that is visible from passers-by walking on street level. As a whole, the grid and infill pattern is preserved and enhanced, perhaps more clearly than it ever had been employing technologies unavailable in Doxiadis' time, columns and beams covering the characteristic 9-meter spans are straightened in order to accommodate a slight recess framing the new infill components, further outlining their shape through a thin line of natural shadow.

The 25 apartments in the building follow a number of different typologies according to their position in the complex: condominiums, flats, studios, maisonettes and townhouses. The design elements which underline the distinct identity of the living spaces, such as the herringbone pattern on the wooden floor and the marble cladding in the bathrooms are chosen as a direct reference to the golden age of Athenian apartment building construction, in the 1960ies and 70ies. The ribbed reinforced concrete ceilings in the living rooms are once again exposed, restoring Doxiadis' technological achievement to its original image, as yet another indication of the building's unique history. The free flow of nature from inside enclosed space, which is a signature element in Constantine Doxiadis' architecture, is further accentuated by the choice of minimal frames for the glass walls: even from the inside, there is a constant feeling of openness



Όψη
Elevation





Όψη
Elevation

του κτηρίου. Τα σχεδιαστικά στοιχεία που υπογραμμίζουν την ιδιαίτερη ταυτότητα των χώρων διημέρευσης, όπως το ψαροκόκκαλο στα ξύλινα δάπεδα και οι μαρμάρινες επενδύσεις στα λουτρά, έχουν επιλεγεί ως μια άμεση αναφορά στη χρυσή εποχή της αθηναϊκής πολυκατοικίας, τις δεκαετίες του 1960 και 1970. Οι γραμμωτές οροφές από οπλισμένο σκυρόδεμα στα σαλόνια καθίστανται και πάλι εμφανείς, αποκαθιστώντας την αρχική του εικόνα του τεχνολογικού επιτεύγματος του Δοξιάδη ως μια ακόμη ένδειξη της μοναδικής ιστορίας του κτηρίου. Η ελεύθερη ροή της φύσης από τον εσωτερικό κλειστό χώρο, χαρακτηριστικό στοιχείο της αρχιτεκτονικής του Κωνσταντίνου Δοξιάδη, τονίζεται περαιτέρω με την επιλογή ελάχιστων πλαισίων για τα γυάλινα τοιχώματα: ακόμη και από το εσωτερικό υπάρχει μια σταθερή αίσθηση διαφάνειας και εγγύτητας προς το φυσικό περιβάλλον, το πράσινο και τον καθαρό αέρα του κοντινού Λυκαβηττού .

Οι κοινόχρηστοι χώροι βρίσκονται στο ισόγειο και περιλαμβάνουν μια θερμαινόμενη εσωτερική κολυμβητική δεξαμενή, γυμναστήριο, αίθουσα συνεδριάσεων και ένα κέντρο φύλαξης παιδιών. Τοποθετούνται γύρω από το ανοιχτό αίθριο και έτσι εντείνουν την επιθυμητή λειτουργία του ως ζωντανού πυρήνα του κτηρίου και ως σημείου μετάβασης μεταξύ των ιδιωτικών διαμερισμάτων και της πόλης. Τέτοιοι χώροι είναι ζωτικής σημασίας για την ενίσχυση μιας συλλογικής αίσθησης κοινωνικότητας και έρχονται ως μια πολύ αναγκαία αναβίωση των κοινωνικά προσανατολισμένων συστατικών άλλων συγκροτημάτων κατοικιών του Μοντέρνου Κινήματος. Το ισόγειο θα φιλοξενήσει επίσης μια μόνιμη έκθεση που θα τιμά τη μνήμη και το έργο του Κωνσταντίνου Δοξιάδη. Το αίθριο, με το μαρμάρινο δάπεδό του και την ανακλαστική επιφάνεια του νερού του, η οποία παραπέμπει στην κοντινή πηγή του ποταμού Ηριδανού, διατηρείται μαζί με τον δομικό κάρναβο και τις τέσσερις κυκλικές σκάλες ως ομάδα ουσιαστών χαρακτηριστικών του κτηρίου.

Αυτό ήταν ένα πολύ φιλόδοξο και απαιτητικό έργο, που απαιτούσε λεπτούς συλλογισμούς και προσεκτική, αλλά σταθερή, λήψη αποφάσεων. Το αποτέλεσμα είναι μια πηγή μεγάλης υπερφάνειας για τους αρχιτέκτονες, όχι μόνο επειδή ανταποκρίθηκαν στις ανάγκες της σύγχρονης κοινής στέγασης σε ένα φορτισμένο ιστορικό κτήριο, αλλά, ίσως ακόμη περισσότερο, για το γεγονός ότι εκπόνησαν λύσεις δημιουργικές, με κοινωνική και περιβαλλοντική συνείδηση, που μπορούν να υιοθετηθούν και αλλού. Η μετατροπή του κτηρίου Δοξιάδη περιέχει πολλά στοιχεία που ήταν κάποτε μέρος της συλλογικής ζωής στην Αθήνα, αλλά τώρα πια προορίζονται για λίγους εκλεκτούς. Δεν χρειάζεται να είναι έτσι. Το πανταχού παρόν αθηναϊκό συγκρότημα διαμερισμάτων, το κοινώς γνωστό ως 'πολυκατοικία', που συχνά διασύρεται λόγω κατάχρησης ή περιφρόνησης των μεγάλων δυνατοτήτων του, έχει πράγματι πολλά να μάθει από αυτή τη μετατροπή.

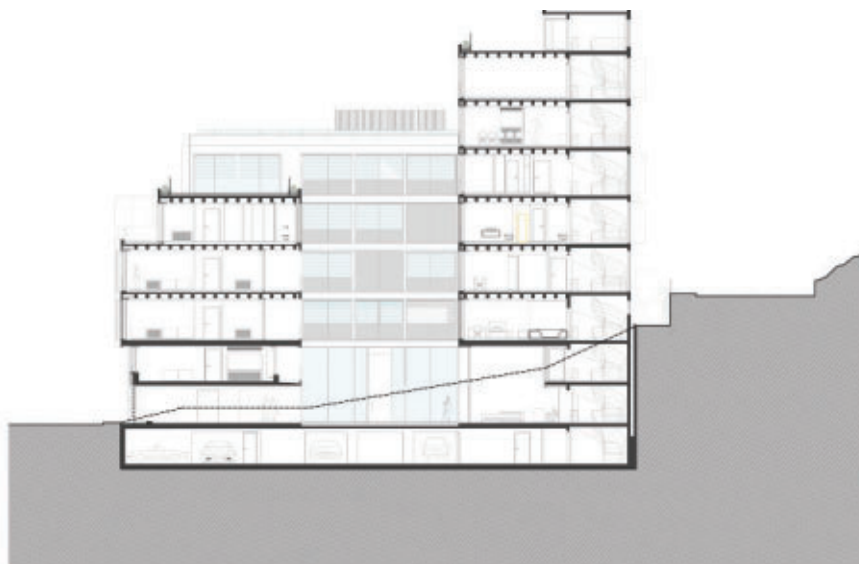
Σταύρος Μαρτίνος

and proximity to the natural surroundings, to the greenery and fresh air of the nearby Mount Lycabettus.

Communal spaces are situated on ground level and include a heated indoor swimming pool, a gym, a meeting room and a daycare center. Placed around the open air atrium, they intensify its intended function as living core of the building and as point of transition between the private apartments and the city. Such spaces are crucial for enhancing a collective feeling of sociability and come as a much needed revival of the socially oriented components in other housing complexes of the Modern Movement. The ground floor will also accommodate a permanent exhibition honouring the memory and work of Constantine Doxiadis. The atrium, with its marble floor and its reflective water surface which alludes to the nearby source of the river Iridanos, is preserved together with the structural grid and the four circular staircases as a group of essential features of the building.

This has been a very ambitious and demanding project that required subtle thinking and careful yet firm decision making. The result is a source of great pride for the architects; not only for having responded to the needs of contemporary communal housing in a historically charged building but, perhaps even more, for having elaborated creative, socially and environmentally conscious solutions to be emulated elsewhere. The transformation of the Doxiadis building contains a lot of elements that were once part of collective life in Athens but now are all but reserved for the select few; it needn't be like this. The ubiquitous Athenian apartment complex, commonly known as 'polykatoikia' and often vilified due to abuse or neglect of its great potential, does indeed have a lot to learn from this conversion.

Stavros Martinos



Τομή
Section



